

Об'єднання Біблійних Місіонерських Церков України

НАДІЯ — ЛЮДЯМ

Християнська місія

**..з дня на день
сповіщайте
спасіння Його!**

Псалом 95:2

Вітаємо!

Господь завжди поруч, наповнюючи наше життя любов'ю, турботою та надією. Він стає опорою, коли нам бракує сил, і захищає в часи неспокою.

Щиро дякуємо за ваші молитви, підтримку і теплі слова, які дарують радість і зміцнюють дух.

Читайте, будь ласка, далі новини служіння християнської місії «Надія — людям» і разом із нами прославляйте Господа за Його величні діла у ці непрості часи!

НАША АДРЕСА

Україна, 33023, м. Рівне,
вул. С. Крушельницької, 71
www.hopetopeople.org
e-mail: info@hopetopeople.org
тел. +380 (362) 63-79-76;
+380633845844
(Viber, Telegram, WhatsApp)

Християнські табори для школярів та педагогів

Дякуємо всім, хто молився за проведення таборів!

З 14 по 20 липня в Закарпатті наш відділ християнської етики провів дитячий табір «Найвеличніша подорож» (12–14 років), з 21 по 27 липня – табір для підлітків (15–17 років) під назвою «Кого любить Бог», а з 28 липня по 03 серпня — Всеукраїнський вчительський табір «Справжня віра». З милості Господньої у кожному таборі було до 70 учасників з різних куточків України.

Мета таборів — навчити учасників досліджувати Слово Боже та донести до їхніх сердець цінність примирення з Ісусом Христом та спілкування з Ним.

У дитячому таборі були й діти-сироти, наприклад, рідні брати Владислав і Микола, а також дівчинка Вікторія з Обласного центру соціально-психологічної реабілітації дітей Рівненської обласної ради в с. Олександрія. Діти дуже замкнені, майже нічого про себе не розповідали. Хлопці родом з Рівненщини. У таборі категорично відмовлялися від сувенірів і будь-яких подарунків чи смаколиків, які пропонували їм наставники. Вікторія з молодшим братом і старшою сестрою вісім років жила в прийомній сім'ї, але цієї весни діти попросили, щоб їх повернули назад у притулок. У дівчинки дуже складний характер, свого часу вона перебувала на лікуванні в психоневрологічному диспансері. В таборі довго не могла подружитися з дівчатами в команді. Слава Богу, в кінці табору ці діти трохи «відтанули».

У підлітковому таборі також були діти-сироти. Серед них — Станіслав і Дмитро, які разом із молодшими сестрами Валерією, Іриною і братом Арсенієм перебувають на утриманні в Рівненському обласному центрі соціально-психологічної реабілітації дітей в с.Олександрія, родом із села біля м. Острога Рівненської обл. Їхні батьки мали алкогольну залежність. Батько залишив сім'ю і переїхав у Чернігівську обл. Мама у квітні 2025 року померла від запалення легень. Станіславу минулого року робили складну операцію на нозі, був перелом зі зміщенням. Майже пів року він був на відновленні та реабілітації. Під час перебування хлопців у таборі в Закарпатті ми молились, щоб Бог дав можливість їм оздоровитись і щоб не було травм. Однак несподівано в передостанній день табору у Станіслава піднялася температура і з'явилася велика гуля на нозі. Ми терміново викликали швидку допомогу й відвезли його в місцеву лікарню. Там після обстежень виявили, що в нього велика гематома. Після повернення в Рівне працівники притулку доставили його в обласну дитячу лікарню, де йому надали всю необхідну допомогу.

Моліться разом із нами про цих дітей-сиріт, щоб Господь послав їм прийомні сім'ї, які могли б про них піклуватися!

Кирило К. приїхав у табір з м. Шепетівки Хмельницької обл. Але він народився і виріс в окупованому нині с. Чаплинка Херсонської обл. Коли Кирило був ще зовсім малим, тато залишив сім'ю і поїхав жити в м. Дніпро. Розлучення батьків хлопець сприйняв дуже болісно. Був час, коли вони з сестрою приїжджали до тата в Дніпро під час канікул. Згадуючи ті роки, Кирило сказав, що за весь час тато лише двічі з ним про щось поговорив. Мабуть, через це хлопець має особливо гостру потребу в спілкуванні з чоловіками: у таборі він навіть більше комунікував з наставниками, ніж з однолітками. З початком повномасштабного вторгнення сім'я Кирила виїхала спочатку до родичів у Кіровоградську обл., а через пів року на Хмельниччину. Кирило старанно вчиться, багато зусиль докладає до вивчення англійської мови. У Християнському денному центрі «Натхнення» в Шепетівці він веде для дітей гурток англійської мови, а також індивідуальні заняття, щоб мати невеликий підробіток. Цього літа мама, сестра і бабуся знову планують переїхати до рідних в Кіровоградську обл. Кирило ж вирішив залишитись в Шепетівці, жити самостійно і закінчити школу. Він має бажання навчатися за кордоном, в Данії, планує вступити в університет в м. Копенгагені. Так Бог дав, що наставником Кирила в таборі був брат, який працює викладачем англійської мови, тож у них було багато спільних тем для обговорення. У передостанній вечір табору після проповіді Кирило сказав, що хоче покаятись і примиритися з Богом. Він молився разом із наставником у присутності групи, і потім ми всі разом дякували Господу, який відкрив серце Кирила для живої віри в Ісуса Христа.

Ось що написав про табір 15-річний Юрій, чий тато військовий, старший брат зник безвісти на фронті, а у мами онкологічне захворювання, але вона нещодавно прийняла Ісуса Христа:

«У християнському таборі я вперше. Я зміг більше дізнатися про Бога та підкріпити свою віру, оскільки приїхав я сюди зовсім «зеленим». Мій наставник та хлопці змогли відкрити мені очі на все, що можна дізнатися про Бога. У деяких хлопців така ж трагічна історія життя, як і в мене. Ці п'ять днів були цікавими та корисними для мого життя. Коли я їхав сюди, то думав: для чого я це роблю, але коли побув тут, то зрозумів, що це саме те, що мені потрібно, і саме цей табір відкрив для мене глибше Слово Боже».

Юра Б., м. Шепетівка

Табір для освітян зібрав працівників шкіл з різних міст України, яким не байдуже виховання дітей на основі християнських духовних цінностей. З ними наша місія підтримує стосунки через служіння викладання основ християнської етики в школах, євангелізаційні виставки картин, служіння освітянських таборів.

Пані Галина Л. з м. Фастів написала у своєму відгуку:

«Я в такому таборі вперше. Мої очікування здійснилися. Я «наїлася» вдосталь духовної їжі: навчання за посібником, яке спонукало знаходити практичне застосування Слова Божого, глибокі та повчальні проповіді, обмін досвідом учителів. Люблю знайомитися з людьми: це як нова книжка зі своєю історією. Різні завдання для команд сприяли кращому пізнанню одне одного. Так приємно перебувати в колі християн в одному дусі.

Для тіла теж усе було чудово, особливо водні процедури. Споглядання прекрасної природи дарувало квіти моїй душі. Дякую Богові, що дав мені можливість відпочити хоч на деякий час від звуків війни, щоб знову з новими силами служити на ниві Божій».

Моліться за те, щоб посіяне зерно Істини впало на добрий ґрунт сердець і принесло рясний плід для слави Божої, а нам на радість.

Благовістя через спорт

Десятирічний Нікіта Х. та одинадцятирічний Кирило Х. — рідні брати, які відпочивали в літньому християнському футбольному таборі «Найкращий друг» (для дітей 11–13 років), який проходив з 30 червня по 05 липня в Рівненській області.

Їхній тато помер від раку у віці 29 років. Хлопчиків виховує мама і бабуся. Вони дуже люблять свого хресного, який зараз, на жаль, далеко від них, воює на фронті. В християнській футбольній команді «Надія» в м.Рівне займаються близько 3 років. Діти дуже горнутья до тренерів: дяді Саші та Діми. Їм не вистачає батьківської любові. Цього року братики почали приходити в церкву «Община Доброго Пастиря», недільну школу, вони дуже сприйнятливі до Божого Слова.

Макс, якому 11 років, у християнській футбольній команді «Надія» тренується близько шести років. Прийшов на футбол ще зовсім маленьким. Хлопець спокійний і врівноважений, доброзичливий і завжди вдячний, ввічливий і трохи сором'язливий. Макса також виховують мама і бабуся. У нього є молодший брат, Артем, який теж грає у футбол. Макс намагається ніколи не пропускати тренувань, на біблійних уроках активний, ділиться тим, що читає в Біблії вдома самотійно. Команда підтримує Макса та його сім'ю. Коли мама дізналася, що Макс має можливість поїхати в табір безплатно, заплакала, тому що вони не могли собі цього дозволити.

У флорбольному таборі “Незламні”, який 13–17 липня проводила команда християнського флорбольного клубу SKY, побував Діма Ч. з багатодітної сім’ї, в якій 12 прийомних і двоє своїх дітей. На початку війни ця сім’я переїхала в Рівне з окупованої частини Запорізької обл. Тоді ж Діма почав займатися флорболом. Він дуже хотів поїхати в літній табір і був невимовно радий, що його бажання здійснилося.

Назар П. вже близько п’яти років займається в християнському флорбольному клубі SKY. Його батько помер, і він живе лише з мамою. Сім’я малозабезпечена, тому їм було важко самостійно оплатити табір, в який Назар дуже хотів поїхати. Але Господь дав таку можливість, і вони дуже вдячні за це.

Дякуємо всім, хто фінансово підтримав спортивні табори. Просимо й надалі молитися за духовне народження хлопців і дівчат, які побували в цих таборах і почули Добру Новину про спасіння в Ісусі Христі.

Дитячі майданчики

У червні, липні та серпні в м. Рівне на базі церкви “Община Доброго Пастиря” відбувалися денні табори для дітей віком від 6 до 12 років. Організатором був брат Андрій Казмірук, а велика команда наставників-добровольців щоразу зустрічала більш як 70 дітей із церкви та навколишніх будинків і проводила з ними час упродовж п’яти насичених днів. У таборі панувала атмосфера радості, дружби та Божої присутності. Діти навчалися біблійних істин, грали в ігри, співали.

Особливо всім запам’ятався хлопчик Марк. Поводився він неспокійно, але під час біблійних уроків ставив глибокі запитання, зокрема про Божу волю і справедливість. Було видно, як протягом табору він змінювався і навіть зацікавився відвідуванням недільної школи.

Як зазначила одна з наставниць, “кожен майданчик — це не лише служіння дітям, а й духовне зростання команди”. Господь навчав знаходити підхід до різних дітей, особливо тих, які чують Євангелію вперше.

На завершення багато батьків дякували, що в такий складний військовий час церква попіклувалася про їхніх дітей, і запитували, коли буде наступний табір. Це стало свідченням, що дитяче служіння вже стало очікуваною подією в громаді.

Слава Богу за цей благословенний час і всіх, хто долучився до служіння дітям!

Благовістя народам Вірменії

З Божої ласки служіння серед курдсько-єзидського народу у Вірменії триває! Брат Джамал із сім'єю та вірменськими християнами з Єревана провели дитячий табір в єзидському селі Ш. Щороку цей табір збирає дітей із малозабезпечених сімей з навколишніх селищ, щоб розповісти їм Євангелію й на ділі засвідчити Божу любов і турботу про них. Усі члени сім'ї нашого служителя були залучені до служіння в таборі: старша донька вела біблійні уроки, дружина навчала рукоділля, син відповідав за спорт, молодша донька брала участь у прославленні. Молодь і брати з церкви активно допомагали.

Табір відбувався за програмою «Найвеличніша подорож». Діти знайомилися з життям Ісуса на біблійних уроках, потім було обговорення в групах, спортивні ігри, творчі заняття, перекуси тощо. Діти з багатодітних і неповних сімей отримали подарунки з необхідними речами. Команда планує продовжити спілкування з дітьми через післятабірні зустрічі. Хоча більшість сіл відкрита до християн, у селі Р. ситуація складніша: там дітям заборонили відвідувати табір і спілкуватися з віруючими. Просимо молитися за цих дітей і старійшин села, а також, щоб Господь благословив і плодом табірної служіння стали нові спасенні душі!

Наші вірменські співробітники Каро і Араїк провели євангелізаційні екскурсії для підлітків та церковний виїзд до озера Севан, під час яких ділилися Божим Словом та мали хороше спілкування як з християнами, так і з невіруючими людьми, які долучилися до цих неформальних заходів.

Зараз у Вірменії сезон збирання врожаю, і члени сільських церков готові послужити своїм знайомим і сусідам, щоб показати добрий приклад Христової любові. Їхні молитовні потреби: розвиток учнівства, підготовка до хрещення, продовження дитячого та підліткового служіння.

Перське служіння

В Ірані ситуація з безпекою стала ще напруженішою: арешти християн почастишали, а тиск на церкви посилювався, за розпорядженням влади афганські біженці, серед яких і наші учні, були примусово повернуті в Афганістан. Попри суворі переслідування, Господь зрощує там підпільні церкви. Для них друкується література для таємного розповсюдження.

Наш брат Мехран зараз відбуває восьмирічний термін ув'язнення у Великій Тегеранській в'язниці. Через значну переповненість умов перебування вкрай погані. Він дуже схуд, моліться щоб дух його залишався сильним.

Влітку розпочалося спілкування з групою таємних віруючих усередині Ірану, які дізналися про місію завдяки перегляду відеопроповідей та навчальних програм — вони виявляють щире бажання навчатися.

В Туреччині продовжує служіння домашня церква «Дім Отця». Разом із сестрами та братом з Ірану вони служать біженцям та іранським туристам.

Подяка Богові, сестра Наргес, яку вдалося врятувати від ув'язнення в Ірані, щасливо народила хлопчика Ермію.

Моліться за хрещення віруючих з Ірану, яке планується найближчим часом в сусідній країні. Вони приїдуть на кілька днів, щоб разом із церквою перебувати у вченні, молитві, хвалі, прийняти водне хрещення та звершити хліболамання. Нехай прославиться в цьому Ісусове Святе Ім'я!

Поїздка до військових

Наші співробітники Вячеслав Артерчук та Аркадій Сльоза під час чергової поїздки на донецький напрямок фронту окрім традиційних речей (вологі серветки, чай, кава, цукерки тощо) на прохання хлопців з 24-ї бригади везли покришки на пікап та виносні антени для рацій. Дякувати Богу, що вдалося придбати й доставити ці досить дорогі речі, щоб військові на фронті відчули любов і турботу про них віруючих людей!

Брати мали змогу зустрітися з командиром одного з підрозділів 109-ї бригади, який після поранення перебуває на лікуванні в м. Дніпро; мали гарне спілкування і, звичайно, молитву. До них під'їхав їхній давній знайомий зі 110-ї бригади, який завжди шукає нагоди зустрітись, поспілкуватись, почути щось підбадьорливе... Пройшовши Авдіївку, отримавши поранення, контузії, цей боєць зараз у досить важкому моральному стані, бо займається оформленням документів загиблих і зниклих безвісти побратимів своєї бригади.

Щоб дістатися Краматорська, довелося їхати в об'їзд, оскільки звичний маршрут був уже вкрай небезпечним. Відтак шукали максимально захищені місця для зустрічі з представниками різних підрозділів. З кожним вдалося провести від 30 хв до години. Давні знайомі ділилися своїми переживаннями і болем... У військових, які не знають Бога, здебільшого спостерігається загальна виснаженість, моральна дезорієнтація і зневіра.

Проте зовсім інший стан у військових з-поміж наших братів у Христі. Хоча вони живуть у тих самих умовах, все ж мають і сили, і настрій, і звичаю, щоб служити і бути прикладом для інших. Особливо порадував братів Олександр, який служить у підрозділі «Азов». З ним провели гарний час у спілкуванні в Слов'янську, подарували йому християнські книжки, які він попросив, та трохи смаколиків й маскувальних сіток. Дуже приємна і радісна зустріч відбулася з Володимиром з 82-ї бригади. Обидва ці брати колись навчалися у Школі Біблійної проповіді, а зараз несуть нелегку службу у війську... Дякуємо Богові за всіх мужніх воїнів і молимося за них!

Цього разу Господь дав можливість послужити одній сім'ї зі Слов'янська, де стає дедалі небезпечніше через постійні обстріли, каби і фпв дрони. Брати завантажили речі й перевезли сім'ю з трьох осіб до їхніх родичів на Хмельниччину.

На Донеччині все більше ділянок траси мають назву «дорога життя», вони закриті антидроновими сітками заради захисту цивільних автівок від ворожих фпв. Вячеслав і Аркадій вдячні Богові, що залишилися цілими й неушкодженими на всіх цих шляхах. Формат війни поступово змінюється, стає все більше роботизованих комплексів, дрони літають у неймовірних кількостях, автівки потребують додаткового захисту бронею і реб, проте від дронів на оптоволоконні засоби реб неефективні. Ворог посилюється, а протистояти йому доводиться часто лише силою й незламністю духу наших захисників, яких стає все менше.

Усім причетним до цього служіння велика подяка, нехай Господь благословить вас з подостатком і явить милість до нашого народу, пославши мир!

Благовістя з картинами

Львів — Рівне — Біла Церква — Умань — Одеса — Вознесенськ. Таким маршрутом пройшла цього літа євангелізаційна виставка картин «Життя Ісуса Христа у творах мистецтва». У її проведенні в складі команди братів-благовісників був співробітник місії Микола Нікітін. У кожному з цих міст, а також у трьох селах Миколаївської області брати активно проповідували Благую Звістку, закликаючи людей до покаяття та духовного зростання, молилися за тих, хто перебуває в складних життєвих обставинах і шукає Божої втіхи.

В одному із сіл Миколаївщини брати ходили від дому до дому й роздавали людям хліб. Завдяки цьому вдалося встановити контакт із багатьма мешканцями й запросити їх на виставку. Чимало місцевих із радістю погоджувалися прийти до церкви, відкриваючи свої серця для Божого Слова. Такі мінікрусейди є великим благословенням і підтримкою для помісних церков у їхньому служінні благовістя, а також для самих членів команди. Божа благодать, що виявляється у духовному преображенні людських сердець, надихає їх продовжувати працю для слави Господа й бути невтомними свідками Його величних чудес!

З початком нового навчального року показ картин на євангельські сюжети продовжується в навчальних закладах Рівненщини. Адміністрація однієї зі шкіл Рівного запросила наших співробітників — Руслану Ковальчук і Аркадія Сльозу провести виставку для учнів 3–6 класів.

Діти, які живуть у світі гаджетів, зустрілися зі зразками високого мистецтва і словами вічної істини. Реакція була різною: від захоплення і безлічі запитань до ігнорування та демонстративної байдужості...

Загалом цього разу близько 400 осіб почули євангельську звістку. Моліться, щоб це було їм на спасіння!

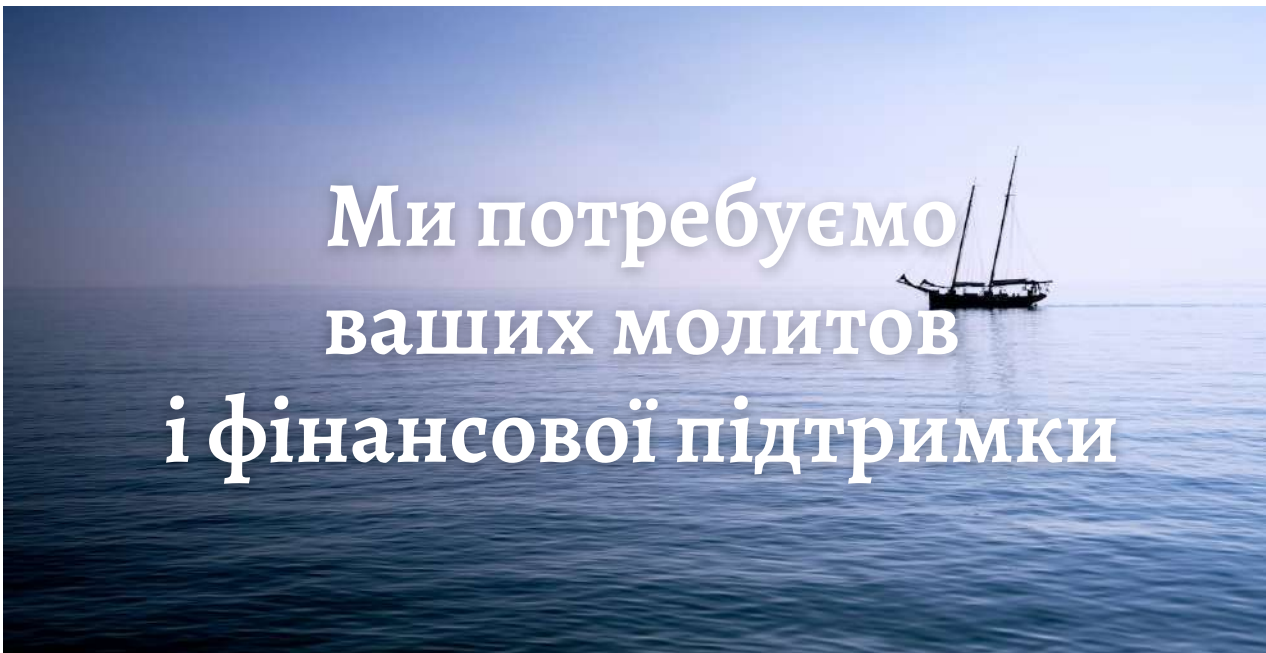
Читати більше...

Об'єднання Біблійних Місіонерських Церков України

НАДІЯ — ЛЮДЯМ

Християнська місія

Ми потребуємо
ваших молитов
і фінансової підтримки

Натискайте сюди,
щоб підтримати нас!

Підтримати

Уклали: Тетяна Артерчук, Надія Доля, Ірина Соляник

Ми є у соцмережах: [hopetopeople](#)

